

[Landbrugs- og fiskeriministeren]

bedst mulige ud af både miljø-, landbrugs- og fiskeripolitikken.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Nu handler megen politisk diskussion om at få vendt en bemærkning til egen fordel, og det synes jeg landbrugs- og fiskeriministeren er dygtig til; den ros skal han have. Men sagen er, at jeg selvfølgelig ikke vil decentralisere.

Jeg vil så svare på spørgsmålet, selv om problemstillingen blev vendt på hovedet: Jeg vil selvfølgelig ikke decentralisere miljølovgivningen i den forstand, at man skal have lov til at indføre ringere eller mindre skrappe regler.

Men det interessante ved samarbejdet i Limfjorden tidligere var jo rent faktisk, at kommunerne kunne blive enige om højere målsætninger for Limfjorden med hensyn til en række forhold, end man ellers havde i recipientplanlægningen, og hvad man ellers kunne have gjort, hvis man havde haft en central planlægning. Og jeg tror faktisk, at man med sådan et råd kunne komme længere i de tre amter i retning af at få udpeget bestemte afvandingsområder ved at lægge det mere ud til et samarbejde med amterne.

Som fiskeriminister siger ministeren så, at man på muslingefiskeriområdet sådan set er i gang med sådan nogle ting, og på hele fiskeriområdet har jeg rost ministeren for faktisk at være gået lidt af et skridt i denne retning. Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor det skal være delt op, idet jeg mener, at ministeren også kunne lære af det som landbrugsminister.

Om muslingefiskeri kun det, at jeg synes, den nuværende fiskeriminister har lidt mere styr på det end den tidligere. Og jeg er glad for tilsagnet om, at der skal være færre licenser i Limfjorden.

Landbrugs- og fiskeriministeren (Bjørn Westh):

Amterne har selv ønsket at udpege de pågældende områder alene. Ønsker amterne et samarbejde og drøftelser med Landbrugsministeriet om det, så er vi helt parate til det. Det har vi i øvrigt haft med Storstrøms Amt. Vi vil meget gerne have et samarbejde om disse ting, så vi får det bedst mulige ud af det både miljø- og produktionsmæssigt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 73:

Forslag til folketingsbeslutning om skærpede kriterier for tildeling af dansk indfødsret.

Af John Vinther (KF) og Peter Brixtofte (V) m.fl.

(Fremsat 22/2 94).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Justitsministeren (Erling Olsen):**

I dette beslutningsforslag fremsat af medlemmer af Det Konservative Folkeparti og Venstre opfordres regeringen til at udarbejde fremtidige lovforslag om indfødsrets meddelelse efter nogle retningslinjer, der vil indebære, at det i fremtiden vil blive sværere at opnå dansk indfødsret.

Det foreslås i punkt 1, at sprogkravet skal skærpes, således at ansøgere som udgangspunkt også skal kunne læse dansk i rimeligt omfang.

Det sprogkrav, der i de sidste ti år har været stillet, går ud på, at ansøgeren skal kunne tale og forstå dansk. Det kræves således, at ansøgeren uden brug af omskrivninger eller andre sprog og med den accent, som er naturlig, kan deltage ubesværet i en almindelig samtale på dansk, og der har ikke været stillet krav om, at ansøgeren også skal være i stand til at læse dansk.

Nu kan man jo spørge, om det overhovedet er en skærpelse at kræve, at de ikke blot skal kunne tale dansk, men også skal kunne læse

[Justitsministeren]

dansk. Jeg læser uden besvær hollandsk, men jeg taler det ikke. Jeg mener, at det, der her er nævnt, går ud på, at man stiller et yderligere krav, men jeg kan i øvrigt ikke se, at det er et skærpet krav, og jeg synes ikke, at der er nogen grund til at stille yderligere krav på det sproglige område.

Med hensyn til betydningen af, at en ansøger har begået kriminalitet, foreslås i punkt 2 skærpselse i de tilfælde, hvor en ansøger har fået straf af ubetinget hæfte eller fængsel, samt skærpselse i det tilfælde, hvor en ansøger tidligere er straffet. Bl.a. foreslås de perioder, hvor idømt straf skal være til hinder for dansk indfødsret, forlænget, og forlængelsen skal regnes fra udståelsen af straffen.

Med hensyn til det sidste kan jeg oplyse, at det tidligere efter Indfødsretsudvalgets praksis var sådan, at afsoningstidspunktet var afgørende.

I 1985 ændrede Indfødsretsudvalget imidlertid retningslinjerne. Det blev besluttet, at det tidsrum, der skal forløbe, inden en person kunne optages på et lovforslag, normalt skulle regnes fra gerningstidspunktet. Baggrunden herfor var især, at samtlige ansøgere, der havde begået kriminalitet, herved blev stillet lige, idet det ikke skulle være afgørende, hvornår en ubetinget frihedsstraf blev afsonet.

Mere generelt med hensyn til betydningen af kriminalitet blev dette spørgsmål drøftet indgående i Indfødsretsudvalget i efteråret 1993.

Efter de oplysninger, jeg har modtaget, var der ikke i udvalget flertal for stramninger af den karakter, som beslutningsforslaget lægger op til, og heller ikke jeg kan støtte ændringer på dette punkt.

Endelig foreslås det i beslutningsforslagets punkt 3, at praksis vedrørende tilbagebetaling af gæld til det offentlige skal skærpes. Det foreslås, at gæld til det offentlige som hovedregel skal være fuldt tilbagebetalt; det oplyses imidlertid ikke, hvornår der skal være mulighed for at fravige denne hovedregel.

I dag er det sådan, at visse former for gæld til det offentlige efter Indfødsretsudvalgets praksis udelukker optagelse på forslag om indfødsrets meddelelse. I tilfælde, hvor en ansøger i en vis periode på ikke under et år har afdraget på gælden, således at der er blevet mindre gæld, eller hvis ansøgeren lever af bi-standshjælp og ikke har udsigt til at opnå løn-

net beskæftigelse, er Justitsministeriet imidlertid af Indfødsretsudvalget bemyndiget til at optage ansøgere på et lovforslag.

Denne praksis finder jeg er en rigtig måde at løse problemerne på. Det sikres på den måde, at eventuel gæld afdrages i videst muligt omfang, samtidig med at der ikke stilles krav, som det vil være umuligt eller urimeligt at leve op til.

Samlet finder jeg, at der ikke er grund til at ændre betingelserne for at opnå dansk indfødsret på de punkter, der er indeholdt i beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Det er jo interessant og ikke overraskende at høre justitsministerens tale i denne anledning. I den anledning vil jeg spørge justitsministeren, om justitsministeren finder det rimeligt, at mennesker, der efter ankomsten til dette land myrder tilfældige personer, overhovedet nogen sinde skal have indfødsret.

Finder ministeren, at øksevooldsmænd, der invaliderer folk her i landet, efter at de er kommet hertil, efter at de har lært dansk ret at kende, og efter at de har været her i syv år – invaliderer folk på livstid! – skal have ret til at bestemme over dansk lov og ret som danske statsborgere med valgrettigheder osv.?

Finder justitsministeren, at mennesker, der driver heroin- og anden narcoimport og -handel her i landet som f.eks. i tilfældet Ludviminca, der havde 4,5 kg heroin i sin kuffert, nogen sinde skal have indfødsret i Danmark? Finder justitsministeren, at det er rimeligt, at den person, som jeg kaldte Ludviminca, bliver udvist for bestandig ved udløbet af sin straf, men alligevel på grund af ankemulighederne får dansk indfødsret? Er det rimeligt?

Erling Christensen (S):

I Socialdemokratiet finder vi det vigtigt, at mennesker, der bor fast i Danmark, og som har boet her i en lang årrække og i de fleste tilfælde sammen med deres familie, optages i vores samfund og integreres helt, således at de ikke bare føler sig som danskere, men også er det med de rettigheder og pligter, der følger heraf. Den holdning deles også af de nabolande, vi normalt gerne vil sammenligne os med.

[Erling Christensen]

Og lad mig så fastslå, at det er endog meget svært, ja hundesvært, i dag at få tildelt dansk indfødsret, dansk statsborgerskab.

I over 200 år har vi igennem indfødsretten fået mange nye danske statsborgere, som på bedste måde har levet sig ind i vort lands traditioner og særpræg. Efterkommere af disse mennesker kan vi også træffe her i Folketinget. Og prøv at se i telefonbogen! Her ser man mange fremmedklingende navne, men menneskene bag navnene er og føler sig som danske-
re.

Tænk på ungarene, der i 1956 flygtede hertil! Og i 1960'erne polakkerne! Og i begyndelsen af 1970'erne – da vi manglede arbejdskraft – kom tyrkere og jugoslavere sammen med franskmænd, tyskere, hollændere og mange andre. Er de og deres efterkommere nu ikke lige så meget danskere som andre?

Ligesom for mange år siden, da vi her i landet opkaldte et orlogsskib efter indfødsretten, skal vi også i dag være stolte af, at vi på en god måde er i stand til at tilbyde mennesker, der har boet fast her i landet i mange år, 6-7 år, dansk indfødsret, dansk statsborgerskab og stemmeret i et åbent og demokratisk samfund. Igennem årene er reglerne blevet ændret, tilrettet for andre, men altid i bred enighed mellem de politiske partier.

Jeg forstår ikke, hvorfor De Konservative og Venstre nu pludselig alene vil forsøge at profilere sig på dette område. I de 10 år, hvor de to partier sad på regeringsmagten, var der rig lejlighed til at stille forslag, til at gøre reglerne anderledes, til at skærpe kravene, hvis man ønskede det. Ikke engang Fremskridtspartiet stillede i 1989-90 krav om skærpede regler, da Venstres indenrigsminister dengang ledede forhandlingerne om ændringer af reglerne.

Det eneste positive ved forslaget er, at De Konservative og Venstre dog ikke har taget Fremskridtspartiet med som forslagsstillere. Den ros skal De Konservative og Venstre dog have, inden jeg på Socialdemokratiets vegne afviser at støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Først skal jeg lige for en ordens skyld sige, at det ikke er så mærkeligt, hvis der ikke har været stillet skærpede krav i 1989-90: Jeg var ikke medlem af Folketinget på det tidspunkt.

Men når der bliver talt om, at Danmark skal optage fastboende i samfundet, så vil jeg da sige: Ja, hvis de vil integreres. Men jeg ved ikke, om den sidste ærede ordfører kalder det integration, når man i næste generation beder om at få ægtefæller fra det hjemland, man kom fra. Jeg kalder det, at man i hvert fald ikke ønsker at leve dansk, men kun vil have fordelene ved at være dansk statsborger. Det kan ikke kaldes særlig integrationsvilligt at skulle hente ægtefæller fra de lande, man tidligere kom fra, især når det drejer sig om så fremmede kulturer, hvor man har en anden livsopfattelse, bl.a. med hensyn til de familiære forhold. Det skal vi ikke blande os i, så længe de ikke generer os; men når det generer så meget, at man i generationer fra kvindeside ikke får lov til at lære dansk, må det vel være et rimeligt krav, at vi af hensyn til deres mulighed for at være danske kræver, at de skal lære så meget, at de fatter, hvad de har af rettigheder i et land som Danmark, og ikke stadig bliver undertrykt som slaver i deres eget hjem af deres mænd. Det kan ikke kaldes integration i det danske samfund. Så hvis det er, fordi man ønsker, at disse mennesker skal have en fortsat slavetilværelse – det er måske oven i købet sådan, at den sidste ærede taler ønsker sådanne forhold, hvor tøflerne er varmede og forskellige ting er parate, når manden kommer hjem – så er det da forståeligt, at man har den indstilling.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Selv om det er lidt imod min natur at gå i polemik med fru Kirsten Madsen på dette område, så vil jeg godt sige, at når folk ansøger om dansk statsborgerskab, så er det, fordi de selvfølgelig fuldt ud ønsker at blive medlemmer af det danske samfund. Så kan man selvfølgelig diskutere den kulturelle baggrund, de har, og den lighedspolitik, som man har på dette område. Der ved alle her i Folketinget, hvilken politik Socialdemokratiet står for på det område.

Når fru Kirsten Madsen siger, at man kun vil have fordelene, så vil jeg sige, at det er en stor fordel for et åbent, demokratisk samfund, som Danmark er, at mennesker, der er kommet hertil, ikke bare er her for at få lov til at deltage i arbejdsmarkedet og alt, hvad der i øvrigt foregår i dette samfund, men også har lyst til at

[Erling Christensen]

deltage i det, der hedder et demokratisk samfund, og leve op til de krav, som et demokratisk samfund stiller til disse mennesker, nemlig i et demokratisk samfund at tage stilling til, f.eks. hvilket parti og hvilke personer man vil stemme på på en valgdag. Det ønsker man altså ved at søge om dansk statsborgerskab, og det danske samfund er selvfølgelig meget interesseret i, at de mennesker, der lever her i Danmark og har levet her i mange år, deltager i dette åbne og demokratiske samfunds valg-handlinger; det er jo det, det handler om. Derfor har man også i mange andre lande sagt, som jeg sagde i min ordførertale: at man finder det rigtigst, at disse mennesker får de samme pligter og rettigheder som vi andre.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Det var da meget positivt, at den ærede ordfører for Socialdemokratiet gik imod sin natur i dag, og jeg er da meget taknemmelig for, at det kan lade sig gøre at finde ud af, at sund fornuft ikke altid følger ens natur.

Men jeg må da sige, at jeg synes, det er interessant, at man i Socialdemokratiet fastholder sin indstilling til indfødsretten på trods af sine vælgeres mening om dette spørgsmål. Det er måske det, der til tider kommer til at koste: at man ikke ændrer sine synspunkter; det er måske derfor, vi ser glidturen i øjeblikket i Socialdemokratiet – og det er ikke opad!

Fischer (KF):

Da Det Konservative Folkepartis ordfører i denne sag, fru Pernille Sams, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

Det Konservative Folkeparti mener, at der til opnåelse af dansk indfødsret skal være knyttet nogle kvalifikationer, der betyder, at den person, der søger dansk statsborgerskab, ved naturalisationen på en god måde kan indgå som borger i det danske samfund. Vi mener, at det i ansøgerens og i samfundets interesse er vigtigt, at disse regler er klart præciserede, og at vi har gjort begrundelsen for reglerne tydelig. Vi lægger meget vægt på, at ansøgeren skal kunne blive godt integreret i samfundet, og at den pågældende har udvist en forudgående personlig adfærd, der gør det sandsynligt, at ansøgeren efter opnåelse af statsborgerskab ikke vil skabe problemer for det danske samfund.

Vi har i det fælles KV-beslutningsforslag som et afgørende punkt fremhævet evnen til at beherske det danske sprog og ser det i denne sammenhæng som meget vigtigt, at personen kan såvel læse som tale dansk. Intet andet forhold har efter vor opfattelse en så afgørende indflydelse på personens muligheder for en positiv integration i det danske samfund som netop evnen til at klare sig reelt på dansk: ikke blot at kunne tale, men også at kunne læse dansk rimelig godt – som vi udtrykker det. Det er i stigende grad og vel efterhånden på de allerfleste arbejdspladser helt afgørende for, at man kan udfylde sin arbejdsfunktion og i øvrigt påtage sig efter- og videreuddannelse.

I den forbindelse vil jeg sige til Socialdemokratiets ordfører, hr. Erling Christensen, at hvis man ser på netop det med samfundsdebatten, som den socialdemokratiske ordfører var inde på: det at kunne være med i det danske samfund, at kunne læse avis og læse teksterne på tv – vi har jo heldigvis ikke i Danmark den, synes jeg, kulturelt kedelige skik, som de har i mange andre lande, at man eftersynkroniserer film; vi tekster filmene på dansk og fastholder det oprindelige sprog – så må man jo sige, at for at få fuldt udbytte af dette skal man altså også kunne læse dansk godt. Det var bare et enkelt eksempel.

Derfor knytter vi kravene om såvel at kunne tale som at kunne læse dansk nært til muligheden for at opnå dansk statsborgerskab. Hvad angår personens forudgående adfærd, lægger vi til grund, at en ren straffeattest i høj grad øger sandsynligheden for, at den pågældende også fremover vil kunne holde sig på den rigtige side af lovens bestemmelser, hvorimod forudgående domme giver et udsagn om det modsatte; det vil sige, at der er risiko for, at den pågældende vil være en belastning for samfundet. Vi mener derfor, at der er grund til at stramme de nugældende regler, så det gøres utvetydigt, at visse lovovertrædelser helt diskvalificerer for bestandig eller i meget lang tid. Det er en af grundene til, at Det Konservative Folkeparti og Venstre har fremsat dette beslutningsforslag.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Venstre mener, at der er behov for at skærpe kriterierne for tildeling af dansk statsborgerskab. Vi mener grundlæggende, at man bør ha-

[Inge Dahl-Sørensen]

ve en ren straffeattest for at kunne opnå dansk statsborgerskab. Dansk statsborgerskab er et privilegium, ikke en ret. Her er der også grund til at understrege, at Danmark sammenlignet med andre lande er et land med mange rettigheder for udlændinge. Her kan nævnes, at udlændinge, der vælger at beholde deres oprindelige statsborgerskab, har stemmeret ved de kommunale valg til by- og amtsråd efter blot tre års ophold i Danmark.

Det fremsatte beslutningsforslag går ikke så vidt som til at kræve en ren straffeattest før opnåelse af dansk statsborgerskab, men er en stramning af de nuværende regler. Fremover vil man altså fortsat kunne opnå dansk statsborgerskab, selv om man har været straffet for en kriminel handling. Men der vil kræves længere ventetid, inden der kan søges, efter at en forbrydelse har været begået. Vi foreslår, at forbrydelser, der medfører hæftestraf i indtil tre måneder, skal medføre, at dansk statsborgerskab ikke kan opnås førend efter syv år målt fra straffens udståelse, at en fængselsstraf på mellem tre måneder og et år skal medføre ti års udsættelse, at en fængselsstraf på mellem et og fire år skal medføre 15 års udsættelse, at en fængselsstraf på mellem fire og seks år skal medføre 20 års udsættelse, og endelig at straffe på over seks års fængsel skal medføre udelukkelse fra nogen sinde at opnå dansk statsborgerskab.

Herudover skal gælde, at gentagne forbrydelser vil forlænge ovenstående udsættelser med fem år, for hver gang der domfældes. Vi føler, det er urimeligt, at udlændinge, der har begået meget grove forbrydelser, skal kunne opnå dansk statsborgerskab. I øjeblikket er det sådan, at der hvert år gives statsborgerskab til ca. 3.500 udlændinge – et tal, der er stigende. Heriblandt er der personer, der er straffet for grove forbrydelser, mens de har været i Danmark. Dette kan vi simpelt hen ikke byde den danske befolkning.

Som tidligere sagt ønsker vi, at dansk statsborgerskab er noget, man skal gøre sig fortjent til, og at det dermed er et privilegium og ikke en ret. Og vi mener selvsagt ikke, at udlændinge, der har begået grove forbrydelser, har gjort sig fortjent til dette privilegium. Forslaget indebærer også en skærpelse af sprogkravene til de udlændinge, der ønsker dansk statsborgerskab. Udlændinge, som søger dansk statsbor-

gerskab, ønsker dermed at være fuldstændig ligestillede med danske statsborgere, og derfor må de også leve op til de krav, vi stiller til hinanden. Derfor finder vi det rimeligt at kræve, at man ikke blot kan forstå og tale dansk, men også kan læse dansk.

Det bør tillige være et krav for opnåelse af dansk statsborgerskab, at man kan svare enhver sit. Derfor indebærer forslaget, at ansøgere skal have afviklet gæld til det offentlige, inden statsborgerskab kan komme på tale.

Vi synes, at disse stramninger er ganske rimelige og helt i overensstemmelse med befolkningens ønsker til politikken på dette område. Derfor appellerer vi altså stærkt til regeringspartierne om at se positivt på forslaget.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Den sidste ærede taler kom med en for mig ikke kendt oplysning i forbindelse med det foreliggende beslutningsforslag, nemlig at 6 års straf for forbrydelse ville medføre udelukkelse fra nogen sinde at få dansk statsborgerskab.

Dermed synes jeg vi kommer et lille stykke i retning af det, jeg ønsker, for jeg vil også gerne have, som jeg sagde før til justitsministeren, at den, der begår en forbrydelse, udelukkes fra nogen sinde at blive dansk statsborger. Det betyder ikke, at sådanne personer bliver udvist af landet. De kan jo stadig væk lukrere på vores bistandssystem uden at skulle tilbagebetale noget som helst med nogen som helst anden ydelse end at eksistere og begå flere forbrydelser. Så jeg synes simpelt hen ikke, de skulle have lov til at få statsborgerskab og dermed oven i købet få medindflydelse på vores love.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er selvfølgelig fra arbejdet i Indfødsretsudvalget bekendt med, hvilke synspunkter fru Inge Dahl-Sørensen har med hensyn til de nuværende regler, som de har været i hvert fald de sidste mange år, og derfor kommer det ikke spor bag på mig, at fru Inge Dahl-Sørensen er medforslagsstiller til det foreliggende forslag.

Det, der undrer mig lidt, er, at fru Inge Dahl-Sørensen siger, at de udlændinge, der søger dansk statsborgerskab, selvfølgelig også skal lære de krav at kende, vi andre stiller til hinanden.

[Elisabeth Arnold]

Sagen er jo, at vi her stiller betydelig større krav til udlændinge, end vi stiller til hinanden. Når en dansker, der begår en forbrydelse, har afsonet sin straf, er han dansker igen og har de samme borgerlige rettigheder, som han havde før strafafsoningen. Men udlændinge, der begår en forbrydelse, giver vi en tillægsstraf, idet vi siger: I et vist antal år efter, at du har begået en forbrydelse og afsonet din straf for den, kan du ikke komme i betragtning som ansøger til dansk statsborgerskab.

Der er altså adskillige ting, som ikke passer. Vi forlanger faktisk, at udlændinge skal være bedre end danskere. Vi forlanger heller ikke, at danskere skal kunne læse og skrive dansk, endsige at de skal kunne tale det.

Jeg kan fortælle, at en af vores mest fremtrædende sportsfolk, sølvvinderen i sværvægtsboksning fra Barcelona, Brian Nielsen, har erklæret til den danske presse, at han hverken kan læse eller skrive, fordi han er stærkt ordblind. Er han mindre dansker af den grund? Nej, selvfølgelig er han ikke det.

Jeg kan således gøre fru Inger Dahl-Sørensen opmærksom på, at der er mange krav, vi ikke stiller til hinanden som danskere, men som vi altså stiller til udlændinge, og det synes jeg i virkeligheden er lige skrap nok.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Jeg vil gerne sige til fru Elisabeth Arnold, at det jo ikke er alle, der ansøger om dansk statsborgerskab, som er retarderede på grund af ordblindhed. Så alene af den grund er det et meget uheldigt eksempel at bruge en dansker, der er retarderet på det område... (*Protest fra salen*). Jamen det er det udtryk, der bruges om det, hvis fru'en ikke ved det. Jeg synes, det er meget uheldigt at sammenligne det med i øvrigt normalt begavede fremmede, der ansøger om at få rettigheder som danske statsborgere. Det er efter min mening meget rimeligt, at de lærer at læse og skrive og tale dansk. Hvis de ikke gør det, vil de ikke være i stand til at følge med i noget som helst af, hvad der foregår her. De vil ikke kunne integreres, som der bliver talt så smukt om at de skal. De har ingen mulighed for at opbygge deres kulturelle liv ligesom det folk, de vil integreres i, hvis de altså vil det - hvad meget få af dem jo i virkeligheden vil, idet det jo har vist sig, at de tvinger deres

kvinder til at blive hjemme, for at de ikke skal få danskundervisning, osv.

Derfor er det en søgt og syg forklaring, fru Elisabeth Arnold kommer med.

(Kort bemærkning).

John Vinther (KF):

Da jeg sad og hørte fru Elisabeth Arnolds korte indlæg, kunne jeg ikke lade være med at få den opfattelse, at fru Elisabeth Arnold indlægger nogle forudsætninger i gældende ret, som ikke eksisterer, nemlig at en udlænding skulle have et retskrav på at blive dansk statsborger, og omvendt, at man skulle have muligheden for at fratrage en dansk statsborger sit statsborgerskab.

Ingen af de muligheder eksisterer, og derfor er det, fru Elisabeth Arnold sagde under den korte bemærkning, fuldstændig galimatias.

Vi forlanger ikke, at de, der søger om dansk statsborgerskab, skal være bedre end os. Men vi forlanger, at de efter deres ankomst til Danmark har opført sig på en sådan måde, at de er værdige til og har gjort sig fortjent til at få det blå stempel, som vi betragter det danske statsborgerskab som værende.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen så vil jeg bede fru Inge Dahl-Sørensen uddybe, hvad hun mente med bemærkningen om, at udlændinge skal vide, hvilke krav vi andre stiller til hinanden.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Nu er det jo ikke sådan, at man er forpligtet til at svare på alt, og jeg må her sige til fru Elisabeth Arnold: Sikke dog nogle spørgsmål! Det eneste, vi forlanger, er, at udlændinge, som gerne vil være danskere, også forstår, hvad det hele går ud på. Det er såmænd det hele.

Birthe Hansen (SF):

Det ville sandelig være dejligt, hvis vi alle sammen forstod, hvad alt gik ud på her i verden, men det har vi jo altså ingen garanti for at vi gør, hvad enten vi er danske statsborgere eller ansøgere til at blive det.

[Birthe Hansen]

Nu har vi i ca. 1½ år i Indfødsretsudvalget arbejdet med forslag om ændrede kriterier – ændringer, som bl.a. er blevet foreslået af Venstre, De Konservative og af Fremskridtspartiet, men trods det lange udvalgsarbejde viste der sig altså ikke noget flertal for at ændre, altså skærpe, kriterierne. Det har Venstre og De Konservative nu yderligere ønsket at gøre, idet de nemlig har fremsat et forslag, som skærper kriterierne endnu mere, end tilfældet var i de ting, de foreslog under udvalgsarbejdet.

Sprogkravet, som vi allerede har hørt om, ønsker forslagsstillerne nu udvidet til også at omfatte læsning og skrivning i et »rimeligt« omfang. Hvad i alverden er det for en størrelse? Sådant som det er i dag, udspørger politiet ansøgerne om deres familiemæssige, arbejdsmæssige og uddannelsesmæssige baggrund samt om deres økonomiske og sociale situation, og rapporten afsluttes med politiets vurdering af, hvordan ansøgeren klarer sig i en samtale på dansk.

Nu er ordet »integration« blevet brugt flere gange fra denne talerstol. Det er det også blevet tidligere, men i 1980'erne frafaldt man kravet om, at en ansøger skulle være integreret i det danske samfund. Til gengæld gjorde man sprogkravet ufravigeligt. Dengang – og jeg skal nok komme tilbage til, hvorfor man frafaldt det krav – foretog politiet en meget indgående undersøgelse af, i hvilket omfang ansøgeren havde skabt sig relationer til danskere på sin arbejdsplads og i privatlivet. Politiet aflagde ligeledes besøg i ansøgerens hjem og beskrev hjemmets indretning i politirapporten. En så indgående undersøgelse fandt Folketinget i midten af 1980'erne det var uværdigt at gennemføre, hvorfor man dengang ændrede til de nuværende forhold.

Hvad angår kriminalitet, foreligger der i alle naturalisationssager en fuldstændig udskrift af Kriminalregistret. Normalt betyder dette de straffe, ansøgeren måtte være idømt her i landet, men fremgår det af sagen, at ansøgeren har været involveret i strafbare forhold i udlandet, foretager ministeriet en nærmere undersøgelse heraf, eventuelt i samarbejde med Udenrigsministeriet. Forekommer der så oplysninger, som er belastende for ansøgeren, får vi sagen forelagt i udvalget og tager stilling til, om den pågældende skal optages i lovforslaget eller have afslag.

Dette sammen med de allerede eksisterende regler for vurderingen af kriminalitet med eventuel årelang udsættelse til følge, før fornyet ansøgning kan fremsendes, mener vi i SF er fuldt tilstrækkeligt.

Hvad angår eventuel gæld til det offentlige fra ansøgerens side, mener vi, at der igennem anden lovgivning de senere år er skabt langt flere muligheder for inddrivelse af denne gæld. Så ej heller her føler vi trang til at der skal skærpes.

Når jeg har sagt det, vil det jo ikke komme bag på Venstre og De Konservative, at SF ikke kan støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

John Vinther (KF):

Jeg kan forstå på fru Elisabeth Arnold og fru Birthe Hansen, at de to partier, som de to ordførere repræsenterer, åbenbart finder det helt urimeligt, at man overhovedet kan foreslå at opstramme sprogkriteriet. Fru Birthe Hansen kunne ikke forstå, hvilken betydning man kunne lægge i det at beherske dansk »i et rimeligt omfang«. Dermed mener vi naturligvis, at det ikke vil være rimeligt at forlange, at man kan dansk på samme måde som en indfødt dansker, men vi mener, det er rimeligt at forlange, at man både er i stand til at gennemføre en samtale på dansk, at man er i stand til at læse en avis på dansk, og at man er i stand til at gøre sig forståelig i skrift på dansk. Det forekommer helt absurd, at man skulle kunne kalde sig dansker, hvis man i øvrigt ikke er i stand til at formulere sig på dansk i skrift og tale og ved avislæsning. Det er det, vi mener er rimeligt, men på det punkt er vi åbenbart uenige.

Kirsten Madsen (FP):

Den sidste ordfører talte om integration i samfundet og om, hvordan man i midten af 1980'erne havde ændret kravene, fordi man syntes, de var for skrappe.

Jeg må indrømme, at også jeg finder et par af kravene for skrappe, f.eks. hvilke møbler de pågældende har i deres hjem, og hvilke personlige venner de modtager der. Men jeg synes, kravet om, at de har ordentlige relationer på deres arbejdsplads, er helt i orden, og det samme gælder kravet om, at de i øvrigt integrerer sig i samfundet, så de kan blive forstået.

[Kirsten Madsen]

Men jeg synes i det hele taget, at man i dag er gået fra den ene grøft over i den anden. En mellemvej ville måske være at foretrække, hvor man ikke, som jeg før har udtrykt det her fra talerstolen i dag, ligefrem henter ægtefæller fra hjemlandet i flere generationer; det er ikke lige det, jeg kalder integration. På det punkt synes jeg nok vi er gået et skridt for vidt i integrationsfriheden til at lade de fremmede bestemme fuldstændig selv, hvor meget de har lyst til at integrere sig. Det har de efter min mening også lov til at bestemme, men så har de ikke ret til eller skulle ikke have mulighed for at blive danske statsborgere . . .

Anden næstformand (Grove):

Jeg gør opmærksom på, at indlægget var i ordførerrækken. Det var ikke en kort bemærkning.

Kirsten Madsen (FP):

Jo, jo.

Anden næstformand (Grove):

Jeg sagde udtrykkeligt, at jeg gav ordet til fru Kirsten Madsen.

Kirsten Madsen (FP):

Jamen det var en misforståelse. O.k. Så vil jeg håbe, at jeg har tre minutter endnu.

Fremskridtspartiet hilser med glæde intentionerne i det foreliggende beslutningsforslag og ser frem til, at Venstre og De Konservative vil stemme for de ændringsforslag, som Fremskridtspartiet stiller ved hvert eneste lovforslag om indfødsrets meddelelse.

Det er jo helt oplagt, at disse to partier vil stemme sammen med Fremskridtspartiet i fremtiden, når der i dette beslutningsforslag står, at »sprogkravet skærpes« – jeg kan næsten ikke klare dette her, fordi jeg lige pludselig får at vide, at jeg ikke har fuld ordførertale-tid.

Med det, der står i beslutningsforslaget om sprogkravet, straffri vandel og tilbagebetaling af gæld, vil det jo være præcis det, som Fremskridtspartiets ændringsforslag til lov om meddelelse af indfødsret har drejet sig om de sidste mange år – faktisk alle de år, Fremskridtspartiet har siddet i Folketinget. Vi må derfor hilse med glæde, at det nu er blevet den politik, som Venstre og De Konservative ønsker at føre.

Indfødsretsudvalget har nu i mere end et år forsøgt at blive enig om, efter hvilke retningslinjer der skulle udformes lovforslag. For vi skal ikke glemme, at hvert eneste nummer, der er optaget på loven om indfødsrets meddelelse, er en selvstændig lov, og at det drejer sig om omkring 1.000 enkelte love, når vi stemmer om et bunkebryllup om indfødsrets meddelelse. Det har bare ikke været muligt at få flertal i Indfødsretsudvalget for ændring af kontor-cirkulæret, som ville kunne udvirke præcis det samme som det beslutningsforslag nr. B 73, vi har til behandling i dag, og som alene kan ændres ved et flertal blandt Folketingets partiers medlemmer.

Det vil blive spændende at se, om det vil medføre, at Venstre og De Konservative vil op-sige deres aftaler, så det bliver muligt for dem at stemme for de ændringsforslag, der indeholder præcis beslutningsforslag nr. B 73's skærpede kriterier for tildeling af dansk indfødsret og hverken mere eller mindre. Det vil vi få at se ved de kommende love om indfødsrets meddelelse; det er ikke ord, men handling, der tæller i denne sammenhæng. Her er det, hvilke knapper man trykker på ved afstemningerne.

Fremskridtspartiet skal derfor hilse intentionerne i beslutningsforslaget velkommen. Jeg beklager min start.

Elisabeth Arnold (RV):

Der har været en lang tradition for, at vi i Indfødsretsudvalget kunne skabe brede flertal om de kriterier, der skulle anvendes for tildeling af dansk indfødsret, og det er derfor med nogen beklagelse, jeg ser, at De Konservative og Venstre nu har ladet sig lokke af Fremskridtspartiets overbudspolitik til at lade sig drage med ud mod højre og få skærpet kravene til opnåelse af dansk indfødsret.

Jeg synes, det er så meget des mere påfaldende, som at vi så sent som i 1990 – også med hjælp fra De Radikale, vil jeg sige – skærpede reglerne og skærpede kriterierne f.eks. for kriminalitet for opnåelse af dansk statsborgerskab. Jeg synes ikke, det er ret længe siden, vi skærpede reglerne sidst, og jeg kan derfor ikke se, at der skulle være nogen speciel grund til atter at hæve f.eks. karenstiden for, hvornår man yderligere kan optages på et lovforslag.

På det tidspunkt, hvor cirkulæret blev ændret sidst, var der, så vidt jeg husker, ikke no-

[Elisabeth Arnold]

gen ønsker fra Venstre og De Konservative om at forøge grænsen for karenstiden fra tre til fem år. Men det er åbenbart en stemning, som har bredt sig i de partier siden da, og jeg kan kun opfatte det som et ønske om at markere en linje, som vi fra radikal side i hvert fald dybt beklager.

Kriterierne for, hvorledes man opnår statsborgerskab, varierer meget fra land til land. Vi har i Danmark haft en lang tradition for, at man skal kunne begå sig i det danske samfund på dansk, altså skal kunne gøre sig forståelig, kunne handle, kunne kommunikere med myndighederne osv. Det er jo det, som politiets samtale med ansøgeren handler om, og hvis man dumper til den prøve, kan man komme til en yderligere prøve i Indfødsretsdirektoratet, og det viser sig faktisk, at en stor del af dem, der kommer til den yderligere prøve, består senere hen. Det skyldes nok især, at der går noget ekstra tid, og at den pågældende ansøger derfor i mellemtiden kan læse på lektien, lægge sig i selen og finde ud af, hvad der mangler. Så det er ikke spor mærkeligt. Systemet fungerer udmærket, som det gør i øjeblikket. Jeg synes ikke, at sprokravet specielt er problematisk. Jeg synes, at det er meget mere problematisk, at man giver dette signal om, at vi ikke ønsker, at folk skal være spor anderledes, når de kommer ind i Danmark.

Til forslagsstillerne vil jeg sige, at der står helt udtrykkeligt i kontorcirkulæret og i vejledningerne, at det at blive dansk statsborger ikke er en ret, man har. Det står udtrykkeligt, og vi siger udtrykkeligt, hver gang vi har ansøgere til samtale i Indfødsretsudvalget, at det ikke er en ret. Uanset om ansøgeren opfylder alle krav, kan Folketingets Indfødsretsudvalg beslutte, at vi ikke ønsker at give den pågældende dansk indfødsret. Så det er os, der bestemmer det, og derfor beklager jeg, at Venstre og De Konservative har ladet sig lokke til yderligere at ville stramme reglerne.

Man må gerne gøre det, men jeg er bare uenig. Jeg synes ikke, at der er nogen grund til at gøre det. Jeg synes, at de regler, vi har, er stramme nok. Jeg synes, at det er svært nok at blive dansk statsborger, og jeg kan ikke se, at 2.500 nye danskere om året er noget stort problem.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Det er til fru Elisabeth Arnold, der siger, at V og K er blevet lokket af Z. Nej, det er V og K ikke. De er bare begyndt ligesom vi andre at lægge øret til jorden og lytte til græsrodderne. De er blevet klar over, ligesom vi har været det i meget lang tid, at ca. 80 pct. af den danske befolkning er med os og imod det samlede Folketing i det her spørgsmål.

Derfor vil vi da meget gerne – hvis vi kan få flertal for det – have en folkeafstemning, som kan afgøre én gang for alle, at V og K ikke har ladet sig lokke af Fremskridtspartiet, men af befolkningen i Danmark, og det er jo den, som hverken Socialdemokratiet, De Radikale eller andre på den linje har lagt øre til. Derfor fremkommer der en sådan udtalelse som pressemeddelelsen fra fru Elisabeth Arnold i dag. Det skyldes, at man har glemt, hvor man kommer fra, nemlig fra det danske folk. Man har glemt, hvem man skylder ansvaret. Det er ikke de fremmede, vi skylder ansvaret, men den danske befolkning. Det er der mange i dette Folketing der er ved at glemme, men vælgerne afgiver deres dom ved næste valg. Det er sikkert!

John Vinther (KF):

Jeg skal allerførst takke Det Konservative Folkeparti og Venstre for den tilslutning, der i dag er givet til beslutningsforslaget. Jeg skal også takke Fremskridtspartiet for den tilslutning, der er kommet derfra. Det illustrerer – hvad der vel ikke kan være så overraskende – at der ikke er særlig stor afstand mellem de tre partier, når vi taler om indfødsret.

Så skal jeg komme med nogle kommentarer til de bemærkninger, der kom fra ministeren og enkelte af ordførerne.

Jeg har ikke så meget at sige til ministeren, andet end at jeg har noteret mig, at ministeren ikke mener, at der er grundlag for at gennemføre dette beslutningsforslag. Dog blot én bemærkning: Ministeren kom med en udtalelse om, at ministeren kan læse, men ikke tale hollandsk. Det var noget i den retning. Jeg har det på nogenlunde samme måde med hollandsk, men det er vel ikke så relevant og afgørende i denne sag, for der er vel ingen af os, der har tænkt os at søge om statsborgerskab i Holland.

[John Vinther]

Hr. Erling Christensen kom i sin tale ind på, at det rent faktisk er hundsvært at blive dansk statsborger. Det er muligt, at hr. Erling Christensen mener det, og det er også muligt, at der er mange, der føler, at det er det, men når vi gang på gang oplever, at mennesker, der efter deres ankomst til landet har begået kriminalitet og er straffet herfor, kan optræde på indfødsretslovene, så er det altså min opfattelse, at det ikke er hundsvært nok.

Til fru Elisabeth Arnold vil jeg sige, at jeg må indrømme, at det var en noget mere af-dæmpet fru Elisabeth Arnold, vi oplevede her fra Folketingets talerstol, set i forhold til den pressemeddelelse, vi vel alle har haft lejlighed til at se, udsendt i dag fra fru Elisabeth Arnolds side.

Fru Elisabeth Arnold beklagede, at Det Konservative Folkeparti og Venstre havde ladet sig lokke af Fremskridtspartiet. Det er nu ikke tilfældet. Der står ikke andet og mere i dette beslutningsforslag, end hvad Det Konservative Folkeparti og Venstre har udtrykt som vores holdning på dette område igennem de sidste i hvert fald 3½ år.

Der har været nogle forhandlinger i Indfødsretsudvalget. Der har vi måttet sande, at der ikke var flertal i Indfødsretsudvalget for at følge vore tanker og imødekomme vore ideer. Derfor har vi altså fundet det nødvendigt at få sagen i salen, så vi kan få en debat om det, og så alle kan se, hvad det er, de enkelte partier mener om det her. Det har vi ment var væsentligt.

Fru Elisabeth Arnold kom også med nogle betragtninger om, at der er mange, der dumper ved den sprogp prøve, der i dag gennemføres i de enkelte politikredse, og at man i den forbindelse har mulighed for at komme op til en ekstra prøve i ministeriet, hvor man så samler en del op, som rent faktisk består prøven efterfølgende. Det er også ganske rigtigt, og det er positivt, og ikke et ondt ord om det, men det er altså sådan, at der nødvendigvis også må være nogle, der består prøven i de enkelte politikredse, som ret beset ikke kan tale dansk. Vi har oplevet temmelig store nuanceforskelle på, hvad der skal til i de enkelte politikredse, for at den enkelte politiassistent betragter en sprogp prøve som bestået. Der mener vi altså, at det er væsentligt, at man får en ensartet prøve, og at den også ligger på et vist niveau med hensyn til læsning og skrivning.

Så vil jeg afslutningsvis sige, at formålet med dette beslutningsforslag ikke er, som jeg har set fru Elisabeth Arnold skrive i sin pressemeddelelse i dag, at lægge hegn omkring Danmark – tværtimod. Vi har intet imod, at udlændinge bliver danske statsborgere, heller ikke at mange bliver det. Vi betragter det som en ære, at der er nogle, der vil være danske statsborgere; vi betragter det som et blåt stempel, og det tror vi ærlig talt også at ansøgerne betragter det som, eftersom de søger om det. Det må være, fordi de opfatter det som noget værdifuldt, og som noget, det er værd at blive.

Derfor synes vi, at man skal værne om det, og derfor synes vi, det er rimeligt, at man stiller en række krav til de ansøgere, der ønsker at blive danske: at de kan tale dansk, at de kan læse dansk, at de i et vist omfang kan skrive dansk, at de ikke starter deres tilværelse som danske med at have en gæld til det offentlige, og at de ikke har begået kriminalitet. Og i den udstrækning vi må erkende, at vi ikke kan få tilslutning til et forslag om, at man skal have en fuldstændig pletfri straffeattest, ønsker vi altså, at man som minimum skal lade hengå en længere periode, hvor den pågældende kan vise, at han eller hun rent faktisk er i stand til at føre en kriminalitetsfri tilværelse.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. John Vinther sagde, at der helt sikkert var adskillige, der ansøgte om dansk indfødsret, og som bestod sprogp prøven rundt omkring i de forskellige politikredse, som ikke kunne tale dansk.

Hr. John Vinther antydede, at der var forskel på politikredsenes prøveniveau og på den måde, de behandlede ansøgerne på. Jeg vil gerne vide, hvor hr. John Vinther ved det fra.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Jeg forstår da godt, at hr. John Vinther takker sig selv for forslaget. Jeg kunne også mærke en vis forsigtighed, da hr. John Vinther talte om tilslutningen fra Fremskridtspartiet, hvor han jo udtrykte, at der ikke er så stor afstand til Fremskridtspartiet i denne sag.

Jeg synes da, det er interessant, hvad vi oplever her og også oplevede under den forrige de-

[Erling Christensen]

bat i dag, hvor man kunne konstatere, at heller ikke i den sag var der så stor afstand mellem Fremskridtspartiet og Venstre og De Konservative. Jeg vil ønske De Konservative til lykke med det fine selskab, de har udsøgt sig. Det er da interessant nu, hvor vi befinder os i et valgår.

Hr. John Vinther siger, at det ikke er svært nok at blive dansk statsborger. Det må betyde, at hr. John Vinther og De Konservative hellere vil have en stadig større gruppe af mennesker i det danske samfund, som ikke er forpligtet til at deltage i det danske samfunds liv og til at lære at leve i og leve med den danske demokratiske proces. Det synes jeg er farligt. Vi bekender os til et åbent, demokratisk samfund, og jeg må for øvrigt også nævne de internationale forpligtelser, som vi har i den forbindelse.

Konkluderende må jeg sige til De Konservative og hr. John Vinther, at jeg synes, det er en farlig kurs, De Konservative begiver sig ud på, og derfor kan jeg helt tilslutte mig de stærke synspunkter, som fru Elisabeth Arnold i dag har givet udtryk for i en pressemeddelelse.

(Kort bemærkning).

John Vinther (KF):

Fru Elisabeth Arnold spørger, hvorfra jeg ved, at der er forskel på de enkelte politikredse. Det må der nødvendigvis være. Jeg har i lighed med, hvad jeg tror mange andre har, haft den glæde at køre i taxa en gang imellem. Jeg har også haft den glæde at møde taxa-chauffører, som er meget glade for deres danske statsborgerskab. De har desværre bare ikke været i stand til at meddele mig deres glæde på et for mig forståeligt dansk, så der må nødvendigvis være en forskel på den måde, man behandler tingene på i de enkelte politikredse.

Hr. Erling Christensen forsøgte at lægge storpolitik ind i behandlingen af dette beslutningsforslag. Han noterede sig en samling mellem V, K og Z. Det eneste, jeg sagde, var sådan set, at på dette område er der ikke stor afstand mellem V, K og Z. Det synes vel også at være rimelig evident efter den debat, vi har haft her i dag. Andet og mere er der ikke i det. Jeg har i den forbindelse bemærket, at sågar Fremskridtspartiet og SF kan stemme sammen en gang imellem, men deraf kan man vel ikke udlede, at der er tale om en større tilnærmelse mellem disse to partier.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Jeg blev så glad for hr. Erling Christensens udtalelse om, at vi er et fint selskab. Som det positive menneske hr. Erling Christensen er, opfatter jeg hans mening positivt, nemlig at han virkelig synes, det er dejligt; så jeg glæder mig til, at hr. Erling Christensen vil deltage i det fine selskab. Det vil blive en stor dag for hans parti, når det får lov til at være sammen med os, og det vil vi se hen til med glæde.

Det at være med i den danske samfundsproces og integreres i det danske samfund er præcis det, en meget stor del af dem, der har fået dansk statsborgerskab på for lette betingelser, ikke ønsker, som vi lige hørte hr. John Vinther fortælle om, og jeg synes nok, at vi måske er havnet i den forkerte grøft. Vi skulle have fundet en mellemting mellem 1980'ernes integrationsmodel og den model, vi har nu, så ville alle i landet – både de fremmede og vi – nok være bedre hjulpet.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Når hr. Erling Christensen kommer ind på fru Elisabeth Arnolds pressemeddelelse, som han åbenbart støtter fuldt ud, har jeg altså lige et par bemærkninger. Fru Elisabeth Arnold må vide noget, som jeg ikke ved, for så vidt jeg er orienteret er der ikke udskrevet valg endnu, og fru Elisabeth Arnold ved også godt, at dette oplæg til en stramning har været undervejs i flere år med tilsagn fra formanden om drøftelser, men at det af mange gode grunde ikke blev til noget. I 2 år har vi tålmodigt arbejdet på at få blot meget små stramninger igennem især på voldsområdet, men helt forgæves, så man kan vist ikke beskyldes os for at bruge det i en valgkamp. Fru Elisabeth Arnolds udtalelser til pressen om, at vores forslag kun fortjener latterliggørelse, siger mere om fru Elisabeth Arnold end om vores initiativ.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Med al respekt for hr. John Vintners erfaringer med taxa-chauffører – dem har vi jo alle sammen kørt med og har derved haft den oplevelse at diskutere såvel hyrevognsnævnenes opførelse som det danske skattesystem og alle

[Ellsabeth Arnold]

mulige andre aspekter af det danske samfund og sikkert også indfødsrets opnåelse – synes jeg alligevel, at hr. John Vinthers beskrivelse af den tilfældige eller uensartede omgang med sprooprøven mere end antyder, at hr. John Vinther synes, at politiet ikke klarer sin opgave ordentligt og ikke behandler ansøgerne ensartet, og den anklage ville jeg gerne have at vide hvor hr. John Vinter havde fra.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Anden næstformand (Grove):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlemmer af Folketinget Holger K. Nielsen (SF), Tommy Dinesen (SF), Gade (SF), Lilli Gyldenkilde (SF) og Rahbæk Møller (SF) har meddelt mig, at de ønsker til statsministeren at stille følgende:

Forespørgsel:

»Hvilke planer har regeringen i forhold til en demokratisering af økonomien og arbejdslivet?«

(Forespørgsel nr. F 35).

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Landbrugs- og Fiskeriudvalget (2/3 94):

Udtræder: Tørnæs (V)

Nyt medl.: Svend Heiselberg (V)

Socialudvalget (2/3 94):

Udtræder: Erik Larsen (V)

Ny stedf.: Lis Noer Holmberg (V)

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 22. marts 1994 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvide til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvide til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 18.28